A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (hatodik tanács)

2012. szeptember 20.*

„Állami támogatások — A Franciaország által a La Poste javára annak közintézményi jogállásából eredő korlátlan hallgatólagos kezességvállalás formájában állítólag végrehajtott állami támogatás — A támogatást a belső piaccal összeegyeztethetetlennek nyilvánító határozat — Megsemmisítés iránti kereset — Az eljáráshoz fűződő érdek — Elfogadhatóság — Az állami támogatás fennállásával kapcsolatos bizonyítási teher — Előny”

A T-154/10. sz. ügyben,

a **Francia Köztársaság** (képviselik kezdetben: E. Belliard, G. de Bergues, B. Beaupère-Manokha, J. Gstalter és S. Menez, később: E. Belliard, G. de Bergues, J. Gstalter és S. Menez, meghatalmazotti minőségben)

felperesnek

az **Európai Bizottság** (képviselik: B. Stromsky és D. Grespan, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

a Franciaország által a La Poste számára nyújtott C 56/07. (korábbi E 15/05.) számú állami támogatásról szóló, 2010. január 26-i 2010/605/EU bizottsági határozat (HL L 274., 1. o.) megsemmisítése iránti kérelem tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (hatodik tanács),

tagjai: H. Kanninen elnök, N. Wahl (előadó) és S. Soldevila Fragoso, bírák,

hivatalvezető: C. Kristensen tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2012. március 19-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: francia.

Ítéletet

A jogvita előzményei

A La Poste jogállását szabályozó nemzeti jogszabályok

A La Poste jogállása 1991. január 1-jétől és az ezzel járó jogkövetkezmények

1 A postai és távközlési közszolgáltatás megszervezéséről szóló, 1990. július 2-i 90-568. sz. francia törvény (JORF 1990. július 8., 8069. o.) értelmében a korábbi postai és távközlési főigazgatóság helyébe – amely addig a postáért és távközlésért felelős minisztériumnak volt alárendelve – átalakulás folytán 1991. január 1-jétől két önálló közintézmény, a France Télécom és a La Poste lépett. E törvény kifejezetten feljogosította a La Poste-ot, hogy közszolgáltatási feladatainak ellátása mellett bizonyos, a versenynek kitett tevékenységeket is gyakoroljon.

2 A postai és távközlési főigazgatóság által 1990. december 31. előtt kibocsátott kötvényekre és takaréklevelekre vonatkozó állami kezességvállalásról szóló 1990. december 31-i rendelet (JORF 1991. január 18., 917. o.) 1. cikke szerint „[a]z állam feltétlen kezességet vállal a postai és távközlési igazgatóság által a postai és távközlési ágazat saját költségvetése beruházási kiadásainak finanszírozása érdekében, a postai és távközlési szolgáltatásokról szóló […] törvénykönyv L. 127. cikke alapján 1990. december 31. előtt kibocsátott és az […] 1990. július 2-i törvény 22. cikke alapján a La Poste-ra átruházott kötvények és takaréklevelek kamataira, értékcsökkenéseire, prémiumaira, jutalékaira, díjaira és járulékaira”.

3 A Cour de cassation (Semmítőszék) polgári ügyekben eljáró második tanácsa 2001. január 18-i ítéletével elismerte azt az elvet, amely szerint a La Poste ipari és kereskedelmi jellegű közintézményként (a továbbiakban: IKKI) kezelendő.

4 A francia közigazgatási jogban az IKKI-k az államtól elkülönült jogi személyiséggel és pénzügyi önállósággal, valamint olyan különleges származékos hatáskörökkel rendelkező, közjog szerinti jogi személyek, amely hatáskörök általában magukban foglalják egy vagy több közszolgáltatási feladat ellátását.

5 Az IKKI-k jogállása bizonyos számú jogkövetkezménnyel, különösen pedig a következőkkel jár:

– az általános szabályok szerinti fizetésképtelenségi és csődeljárások velük szemben nem folytathatók le (lásd különösen a vállalkozások bírósági szanálásáról és felszámolásáról szóló, 1985. január 25-i 85-98. sz. törvény [JORF 1985. január 26., 1097. o.] 2. cikkét, amelynek helyébe a kereskedelmi törvénykönyv L. 620-2. cikke lépett);

– velük szemben a közigazgatási területen kirótt kényszerítő bírságokról és a közjog szerinti jogi személyekre vonatkozó ítéletek végrehajtásáról szóló, 1980. július 16-i 80-539. sz. törvényt (JORF 1980. július 17., 1799. o.) kell alkalmazni, továbbá a szerződésen alapuló tartozások behajtásáért végső soron felelős szervként az állam jár el (lásd a 80-539. sz. törvény 1. cikkének (II) bekezdését; a 80-539. sz. törvény alkalmazására vonatkozó, 1981. május 12-i 81-501. sz. rendelet [JORF 1981. május 14., 1406. o.] 3-1. cikkének negyedik és ötödik bekezdését, valamint a 81-501. sz. rendeletet hatályon kívül helyező, a közjogi szervezetekkel szemben hozott, pénzbeli marasztalást tartalmazó határozatok végrehajtásáról szóló, 2008. május 20-i 2008-479. sz. rendelet 10. cikkét).

A La Poste jogállásának módosítása 2010. január 1-jétől

6 A francia kormány 2009. július 29-én a La Poste részvénytársasággá történő átalakítására irányuló törvénytervezetet nyújtott be. E tervezet alapján elfogadták a La Poste állami vállalkozásról és a postai tevékenységekről szóló, 2010. február 9-i 2010-123. sz. törvényt (JORF 2010. február 10., 2321. o.), amely az ezt követő március 1-jén lépett hatályba. E törvény 1-2.I. cikke így rendelkezik:

„A La Poste közjog szerinti jogi személy 2010. március 1-jétől a La Poste elnevezésű részvénytársasággá alakul át. A társaság tőkéje az állam mint főrészvényes, valamint egyéb, közjog szerinti jogi személyek tulajdonában áll, a tőke azon részének kivételével, amely a jelen törvényben meghatározott feltételek mellett munkavállalói részvénytulajdon tárgya lehet. Ez az átalakulás nem járhat azzal a következménnyel, hogy kétségbe vonja a La Poste állami közszolgáltatói jellegét.

[…]

Ez az átalakulás nem jár új jogi személy létrehozatalával. A La Poste közjog szerinti jogi személynek a Franciaországon belüli és Franciaországon kívüli valamennyi java, joga, kötelezettsége, szerződése, megállapodása és engedélye az átalakulás időpontjától kezdve teljes jogúan és alakszerűségek nélkül a La Poste részvénytársaság javainak, jogainak, kötelezettségeinek, szerződéseinek, megállapodásainak és engedélyeinek minősül. Az átalakulásnak nincs hatása e javakra, jogokra, kötelezettségekre, szerződésekre, megállapodásokra és engedélyekre, különösen pedig nem eredményezi a La Poste által vagy a kereskedelmi törvénykönyv L. 233-1–L. 233-4. cikke értelmében a hozzá kapcsolt vállalkozások által kötött, hatályos szerződések és megállapodások módosítását, sem felmondását, sem pedig – adott esetben – az e szerződések és megállapodások tárgyát képező tartozások előtörlesztését […]”

A közigazgatási eljárás

7 A Európai Közösségek Bizottsága 2005. december 21-i határozatával jóváhagyta a La Poste banki és pénzügyi tevékenységeinek a La Poste leányvállalatára, a La Banque Postale-ra történő átruházását. E határozatban a Bizottság hangsúlyozta, hogy a La Poste javára nyújtott korlátlan állami kezességvállalás kérdése külön eljárás tárgyát fogja képezni.

8 A Bizottság 2006. február 21-én, az [EK 88. cikk] alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 1999. március 22-i 659/1999/EK tanácsi rendelet (HL L 83., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 339. o.) 17. cikke alapján tájékoztatta a francia hatóságokat a La Poste jogállásából fakadó és az EK 87. cikk (1) bekezdése értelmében állami támogatásnak minősülő korlátlan állami kezességvállalás fennállására vonatkozó előzetes következtetéseiről, és felhívta e hatóságokat észrevételeik megtételére. Mivel a Bizottság úgy ítélte meg, hogy ez az állítólagos kezességvállalás az EK-Szerződés Franciaországban történő hatálybalépésének időpontja, vagyis 1958. január 1-je előtt is fennállt, a létező támogatásokra vonatkozó eljárási szabályokat alkalmazta.

9 A Bizottság a francia hatóságok e felhívásra adott válaszát 2006. április 24-én kapta meg.

10 A Bizottság 2006. október 4-én, a 659/1999 rendelet 18. cikkének megfelelően többek között felhívta a Francia Köztársaságot arra, hogy legkésőbb 2008. december 31-ig szüntesse meg a La Poste valamennyi kötelezettségvállalására vonatkozó azon kezességvállalást, amelyben a La Poste a jogállása folytán részesült.

11 A Bizottság 2006. december 6-án feljegyzést kapott a francia hatóságoktól, amely vitatta a Bizottság 2006. október 4-i levelében ismertetett következtetéseket, és párbeszédet kezdeményezett a francia állam által a La Poste javára nyújtott korlátlan kezességvállalás fennállásával kapcsolatban a Bizottság által megfogalmazott kétségek eloszlatása érdekében.

12 2006. december 20-án találkozóra került sor a Bizottság szervezeti egységei és a francia hatóságok között.

13 A francia hatóságok 2007. január 16-i levelükben – vitatva ugyan a Bizottság következtetéseit, viszont a 80-539. sz. törvény hatályának tisztázására törekedve – a 81-501. sz. rendelet módosítására irányuló tervezetet nyújtottak be a Bizottsághoz.

14 Miután megvizsgálta azokat az információkat és pontosításokat, amelyeket a francia hatóságok többek között a La Poste eszközhiánya esetén az állam felelősségének esetleges érvényesítésével kapcsolatos kérdés tárgyában 2007. február 1-jén és március 16-án a rendelkezésére bocsátottak, a Bizottság a 2007. november 29-i levélben tájékoztatta a francia hatóságokat azon határozatáról, hogy megindítja az EK 88. cikk (2) bekezdésében szabályozott hivatalos vizsgálati eljárást. A Bizottság e határozatnak az *Európai Unió Hivatalos Lapja* 2008. június 3-i számában (HL C 135., 7. o.) történő közzétételével felhívta az érdekelt feleket, hogy tegyék meg a vitatott intézkedéssel kapcsolatos észrevételeiket.

15 A Bizottság az érdekelt felektől nem kapott az említett intézkedésre vonatkozó észrevételeket. Ezzel szemben a francia hatóságok a 2008. január 23-i levélben észrevételeket tettek. Továbbá a Bizottság – ajánlattételi felhívást követően – szakértőt bízott meg a Francia Köztársaság által a La Poste részére nyújtott korlátlan kezességvállalásról szóló tanulmány elkészítésével. E szakértő 2008. november 17-én terjesztette elő jelentését.

16 A La Poste jogállásának megváltoztatását jóváhagyó törvénytervezet francia kormány általi elfogadására vonatkozó információk megjelenését követően a Bizottság 2009. július 20-án érdeklődött a Francia Köztársaságnál, hogy hajlandó lenne-e olyan kötelezettségvállalás elfogadására, amelynek értelmében a La Poste-ot az általános szabályok szerinti bírósági szanálási és felszámolási eljárások hatálya alá tartozó részvénytársasággá alakítja át. A Bizottság ugyanezen levélben továbbította a francia hatóságoknak a fenti jelentést.

17 A francia hatóságok a 2009. július 31-én továbbított feljegyzésben arról tájékoztatták a Bizottságot, hogy a 2009. július 29-i francia Miniszterek Tanácsa elfogadott egy, a La Poste-ról és a postai tevékenységekről szóló törvénytervezetet, amely többek között a La Poste részvénytársasággá történő átalakításának dátumát 2010. január 1-jében állapította meg. A francia hatóságok másfelől jelezték, hogy el fogják juttatni a Bizottság szakértőjének jelentésére vonatkozó észrevételeiket.

18 A Bizottság 2009. szeptember 9-én és 2009. október 6-án kelt két felszólító levelét követően a Francia Köztársaság a 2009. október 27-én továbbított feljegyzésben ismertette a Bizottság szakértőjének jelentésére vonatkozó észrevételeit, emellett továbbított egy másik szakértő által készített véleményt.

19 A La Poste-ról és a postai tevékenységekről szóló törvénytervezet módosítását 2009. december 11-én nyújtották be, a La Poste részvénytársasággá történő átalakításának időpontját 2010 márciusára halasztva.

20 A Bizottság 2010. január 26-án elfogadta a Franciaország által a La Poste számára nyújtott C 56/07. (korábbi E 15/05.) számú állami támogatásról szóló C (2010) 133. számú határozatot (a továbbiakban: megtámadott határozat). E határozatot, amelyet 2010. február 27-én kézbesítettek a francia hatóságoknak, 2010. október 19-én 2010/605/EU szám alatt hirdették ki az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* (HL L 274., 1. o.).

A megtámadott határozat

21 A Bizottság, miután felidézte a közigazgatási eljárás lefolytatását (a megtámadott határozat (1)–(17) preambulumbekezdése), a vitatott intézkedés tartalmát (e határozat (18)–(37) preambulumbekezdése), valamint a francia hatóságok által megfogalmazott észrevételeket és

javaslatokat (ugyanezen határozat (38)–(114) preambulumbekezdése), rátért azon kérdés tulajdonképpeni vizsgálatára, hogy fennállt-e először is a francia állam által a La Poste javára nyújtott korlátlan kezességvállalás (a megtámadott határozat (116)–(255) preambulumbekezdése), másodszor pedig az e kezességvállalásból eredő olyan szelektív előny (a határozat (256)–(300) preambulumbekezdése), amely az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében torzíthatja a versenyt és érintheti a kereskedelmet (ugyanezen határozat (301) preambulumbekezdése).

22 Először is azzal kapcsolatban, hogy a jelen ügyben fennállt-e korlátlan kezességvállalás, a Bizottság a francia hatóságok által előadott számos érv vizsgálata után arra a következtetésre jutott, hogy a La Poste a francia állam általi ilyen kezességvállalásban részesült, bizonyos olyan sajátosságok folytán, amelyek szervesen kapcsolódnak a közintézményi jogállásához (lásd többek között a megtámadott határozat (251)–(253) preambulumbekezdését). A Bizottság véleménye szerint az említett kezességvállalás nem csupán az állami forrásoknak az [EK 87. cikk] és [az EK 88. cikk] […] kezességvállalás formájában nyújtott állami támogatásra való alkalmazásáról szóló, 2008/C 155/02. sz. bizottsági közlemény (HL 2008. C 155., 10. o.; a továbbiakban: 2008. évi közlemény) 2.1. pontja értelmében vett átruházásával járt (a megtámadott határozat (254) preambulumbekezdése), hanem az államnak is betudható volt (a határozat (255) preambulumbekezdése).

23 Közelebbről, a francia állam által az IKKI-k javára nyújtott korlátlan kezességvállalás fennállásának mérlegelését illetően a Bizottság elöljáróban hangsúlyozza, hogy a La Poste nem tartozott a nehéz helyzetben lévő vállalkozások szanálására és felszámolására vonatkozó általános szabályok hatálya alá, a 2008. évi közlemény 1.2. pontja második bekezdésének negyedik francia bekezdése értelmében pedig kezességvállalás formájában nyújtott támogatásnak kell tekinteni az olyan vállalkozások által szerzett kedvezőbb finanszírozási feltételeket, amelyek jogi formája kizárja a csőd- vagy egyéb fizetésképtelenségi eljárás lehetőségét. Megállapítva, hogy a francia hatóságok vitatták azt a következtetést, mely szerint az, hogy a vállalkozások szanálására és felszámolására vonatkozó általános szabályokat a La Poste-ra nem alkalmazták, a La Poste javát szolgáló állami kezességvállalási mechanizmussal volt egyenértékű mind a hitelezőinek kielégítését, mind pedig fizetésképtelenség esetén a fennmaradását illetően, a Bizottság megvizsgálta az e hatóságok által előterjesztett valamennyi érvet (lásd a megtámadott határozat (117) preambulumbekezdését).

24 A Bizottság mindenekelőtt megállapította, hogy a francia hatóságok állításával ellentétben a francia jog nem zárta ki a hallgatólagos kezességvállalás, közelebbről pedig az IKKI-k javát szolgáló kezességvállalás fennállását, amit egyebek mellett megerősít a Conseil d'État (francia Államtanács; a továbbiakban: Államtanács) által 1995-ben, az úgynevezett „Crédit Lyonnais"-ügy keretében megszövegezett feljegyzés (lásd a megtámadott határozat (120)–(147) preambulumbekezdését).

25 Ezt követően azt vizsgálva, hogy a La Poste hitelezője hogyan járna el a követelésének kiegyenlítése érdekében abban az esetben, ha a La Poste pénzügyi nehézségekkel küzdene, és nem tudná megfizetni a tartozásait, a Bizottság a következőket állapította meg:

– a valamely magánjogi szervezet követelésének kiegyenlítését gátló hagyományos akadályok közintézmények esetében nem állnak fenn (a megtámadott határozat (150)–(155) preambulumbekezdése);

– a 80-539. sz. törvény szerinti bírósági határozat útján elmarasztalt közintézmények tartozásainak behajtására irányuló eljárás egyetlen esetben sem vezet a tartozás megszűnéséhez (a megtámadott határozat (156)–(184) preambulumbekezdése);

– a közintézmények tartozásainak behajtására irányuló eljárás lefolytatása során az állami felelősségvállalási rendszer egy kezességvállalási mechanizmus valamennyi jellemzőjét tartalmazza (a megtámadott határozat (185)–(226) preambulumbekezdése);

– a közintézmény hitelezője még abban az esetben is, ha követelése nem nyer kiegyenlítést, a látszat elmélete alapján kiválthatná a követelés létrejöttekor azzal kapcsolatban elkövetett jogos tévedéshez kapcsolódó joghatásokat, hogy a követelést mindig ki fogják egyenlíteni (a megtámadott határozat (227)–(229) preambulumbekezdése).

26 A Bizottság végül úgy ítélte meg, hogy még ha a közintézmény hitelezője ésszerű időn belül és a Bizottság által a megtámadott határozat (150)–(229) preambulumbekezdésében ismertetett behajtási eljárások lefolytatása után sem érné el a követelésének kiegyenlítését, akkor is biztos lehetne abban, hogy e követelés nem szűnik meg, mivel a Bizottság szerint a közintézmények jogai és kötelezettségei mindig átszállnak az államra vagy valamely más, közjog szerinti jogi személyre (a megtámadott határozat (230)–(250) preambulumbekezdése).

27 Másodszor, a Bizottság megállapította, hogy az e korlátlan kezességvállalásnak köszönhetően a La Poste által elért kedvezőbb hitelfeltételek olyan előnynek minősültek (a megtámadott határozat (256)–(299) preambulumbekezdése), amely szelektív jellegű volt (a megtámadott határozat (300) preambulumbekezdése), és amely alkalmas volt arra, hogy torzítsa a versenyt és érintse a tagállamok közötti kereskedelmet (a megtámadott határozat (301) preambulumbekezdése).

28 Különösen az előny fennállásával kapcsolatban a Bizottság mindenekelőtt úgy ítélte meg, hogy a vitatott kezességvállalás az állami támogatás olyan alapvető eleme volt, amelynek köszönhetően a La Poste kedvezőbb hitelfeltételekben részesült azokhoz képest, amelyeket akkor ért volna el, ha kizárólag az érdemei alapján ítélik meg. Ezzel összefüggésben a Bizottság hangsúlyozta, hogy a hitelfeltételek megállapítása többek között a pénzügyi minősítés alapján történik (lásd a megtámadott határozat (257) preambulumbekezdését). Márpedig a Bizottság véleménye szerint bizonyos számú elemzésből és a hitelminősítő intézetek módszereiből következik, hogy a szóban forgó kezességvállalás a La Poste javára nyújtott állami támogatás alapvető elemeként kedvező módon befolyásolja a La Poste pénzügyi minősítését, következésképpen pedig a La Poste által elérhető hitelfeltételeket (a megtámadott határozat (258)–(293) preambulumbekezdése). A Bizottság megállapította, hogy e kezességvállalás múltbeli hatásait a jelen ügyben nem kellett bizonyítania (a megtámadott határozat (298) preambulumbekezdése). A Bizottság azt is megjegyezte, hogy figyelembe véve a kezességvállalás korlátlan jellegét, a jelen ügyben nem lehetett kiszámítani azon piaci díj összegét, amelyet a La Poste-nak az állam részére fizetnie kellett volna, ez pedig alkalmazhatatlanná teszi a francia hatóságok által javasolt továbbengedményezési rendelkezést (a megtámadott határozat (299) preambulumbekezdése).

29 A Bizottság végeredményben arra a következtetésre jutott, hogy mivel az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének valamennyi alkalmazási feltétele teljesült, a vitatott kezességvállalás az e rendelkezés értelmében vett állami támogatásnak minősült (a megtámadott határozat (302) preambulumbekezdése), és még ha azt a francia hatóságok által javasolt értelemben módosítanák is, akkor sem felelne meg az ahhoz szükséges feltételek egyikének sem, hogy azt a közös piaccal összeegyeztethetőnek lehessen nyilvánítani (a határozat (303)–(315) preambulumbekezdése).

30 A megtámadott határozat rendelkező részének szövege a következő:

„1. cikk

A Franciaország által a La Poste javára nyújtott korlátlan garancia [helyesen: kezességvállalás] a belső piaccal összeegyeztethetetlen állami támogatást képez. Franciaország ezt a támogatást legkésőbb 2010. március 31-ig megszünteti.

2. cikk

A Bizottság úgy ítéli meg, hogy a La Poste részvénytársasággá történő tényleges átalakítása ennélfogva megszünteti a javára nyújtott korlátlan garanciát [helyesen: kezességvállalást]. E korlátlan garancia [helyesen: kezességvállalás] legkésőbb 2010. március 31-ig történő tényleges megszüntetése olyan intézkedés, amely – az uniós jognak megfelelően – alkalmas az 1. cikkben megállapított állami támogatás felszámolására.

3. cikk

Franciaország az e határozatról szóló értesítést [helyesen: e határozat közlését] követő két hónapon belül továbbítja a Bizottságnak az e határozatnak való megfelelés érdekében már meghozott és tervezett intézkedések részletes leírását.

4. cikk

Ennek a határozatnak a Francia Köztársaság a címzettje."

Az eljárás és a felek kérelmei

31 Az Törvényszék Hivatalához 2010. április 2-án benyújtott keresetlevelével a Francia Köztársaság előterjesztette a jelen keresetet.

32 Az előadó bíró jelentése alapján a Törvényszék (hatodik tanács) az eljárás szóbeli szakaszának megnyitásáról határozott. A Törvényszék a felek szóbeli előadásait és az általa szóban feltett kérdésekre adott válaszait a 2012. március 19-i tárgyaláson meghallgatta.

33 A Francia Köztársaság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

34 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– a keresetet mint elfogadhatatlant, másodlagosan pedig mint megalapozatlant utasítsa el;

– a Francia Köztársaságot kötelezze a költségek viselésére.

Az elfogadhatóságról

35 A Bizottság anélkül, hogy a Törvényszék eljárási szabályzatának 114. cikke szerinti alakszerű elfogadhatatlansági kifogást emelne, előadja, hogy a jelen kereset elfogadhatatlan azon az alapon, hogy a megtámadott határozat nem okoz sérelmet a Francia Köztársaságnak. A Bizottság lényegében azt állítja, hogy e határozat – amely olyan létező támogatásra vonatkozik, amelyet a nemzeti hatóságok a saját indokaik alapján megszüntettek – nem vált ki olyan kötelező joghatásokat, amelyek érinthetnék a Francia Köztársaság érdekeit. Ezzel összefüggésben a Bizottság hangsúlyozza, hogy minden felperesnek – ideértve a tagállamokat is – bizonyítania kell, hogy a megtámadott határozat negatív és kellően súlyos hatást gyakorol valós és létező érdekekre, ennek bizonyítására pedig a jelen ügyben nem került sor.

36 A Törvényszék emlékeztet arra, hogy az eljáráshoz fűződő érdek fogalma annak szükségességére utal, hogy a megsemmisítés iránti keresetet indító minden természetes vagy jogi személy a megtámadott aktus megsemmisítéséhez fűződő, létrejött és fennálló érdeket igazoljon. Ez az érdek feltételezi, hogy e jogi aktus megsemmisítése önmagában jogi következményekkel járhat, vagy más megfogalmazás szerint a kereset – eredményét tekintve – az azt indító személy javára szolgálhat. Így az olyan jogi aktus, amely egészében ennek a személynek kedvez, jellegénél fogva nem okozhat neki sérelmet, és ennek a személynek nem fűződik érdeke ahhoz, hogy annak megsemmisítését kérje (lásd ebben az értelemben a Törvényszék T-354/05. sz., TF1 kontra Bizottság ügyben 2009. március 11-én hozott ítéletének [EBHT 2009., II-471. o.] 84. és 85. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

37 Hangsúlyozni kell, hogy az EK 230. cikkhez hasonlóan az EUMSZ 263. cikk határozott különbséget tesz egyrészt az uniós intézmények és a tagállamok megsemmisítés iránti kereset benyújtásához fűződő joga, másrészt pedig a természetes és jogi személyek ilyen joga között, mivel e cikk második bekezdése anélkül biztosítja bármely tagállam számára a jogot, hogy megsemmisítés iránti kereset révén vitassa a Bizottság határozatának jogszerűségét, hogy e jog gyakorlásának feltétele lenne az eljáráshoz fűződő érdek igazolása. A tagállamnak tehát keresete elfogadhatóságához nem kell bizonyítania, hogy a Bizottság általa megtámadott aktusa rá nézve joghatással bír. Ugyanakkor ahhoz, hogy a Bizottság aktusa megsemmisítés iránti kereset tárgya lehessen, kötelező joghatások kiváltását kell céloznia (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-208/99. sz., Portugália kontra Bizottság ügyben 2001. november 27-én hozott végzésének [EBHT 2001., I-9183. o.] 22–24. pontját, valamint a Bíróság C-463/10. P. és C-475/10. P. sz., Deutsche Post és Németország kontra Bizottság egyesített ügyekben 2011. október 13-án hozott ítéletének [EBHT 2011., I-9639. o.] 36. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot), ezt pedig az aktus tartalmából kiindulva kell eldönteni.

38 A jelen ügyben nem tagadható, hogy a megtámadott határozat – amely megállapítja a La Poste javára korlátlan kezességvállalás formájában nyújtott állami támogatás fennállását, és azt a közös piaccal összeegyeztethetetlennek nyilvánítja – szükségképpen kötelező joghatások kiváltását célozza, ezért pedig az EUMSZ 263. cikk értelmében vett megtámadható aktusnak minősül (lásd ebben az értelemben a C-279/08. P. sz., Bizottság kontra Hollandia ügyben 2011. szeptember 8-án hozott ítélet [EBHT 2011., I-7671. o.] 35–42. pontját).

39 E következtetést a Bizottság által felhozott egyik adat és érv sem vonhatja kétségbe.

40 Először is, jóllehet kétségtelen, hogy – mint azt a Bizottság előadta – a francia kormány a saját indokai alapján és a Bizottság által gyakorolt bármilyen kényszertől mentesen úgy döntött, hogy – mint azt a francia kormány 2009. július 29-én kelt sajtóközleménye és a La Poste részvénytársasággá történő átalakítására irányuló, ugyanezen a napon kelt törvénytervezet tanúsítja (lásd a fenti 6. pontot) – a megtámadott határozat elfogadása előtt több hónappal megszünteti az e határozat által létező támogatásnak minősített intézkedést, ez nem változtat azon, hogy a Francia Köztársaság jogilag köteles volt végrehajtani a megtámadott határozatot, amelynek elfogadása megelőzte a La Poste jogi formájának részvénytársasággá történő átalakítását. A Bizottság által hivatkozott azon tény, hogy a megtámadott határozat végrehajtása során összhang állhatott fenn a Bizottság által és a Francia Köztársaság által védett érdekek között, nem akadályozhatja meg a Francia Köztársaságot abban, hogy ugyanezen határozat ellen megsemmisítés iránti keresetet indítson. Mint arra a Francia Köztársaság helyesen rámutatott, az ilyen megközelítés, amely annak alapján vezet joghátrány alkalmazásához a tagállamokkal szemben, hogy azok képesek voltak-e a Bizottság határozatának való megfeleléshez fűződő saját érdeket felfedezni, vagy sem, rendkívül szubjektív. Márpedig azon kérdés vizsgálatát, hogy adott aktus megsemmisítés iránti kereset tárgya lehet-e, mivel olyan kötelező joghatásokat vált ki vagy céloz, amelyek érinthetik a felperes érdekeit, ezen aktus tartalmának objektív mérlegelésére kell alapítani.

41 Másodszor, ami a Bizottság által előterjesztett azon érvelést illeti, mely szerint semmilyen módon nem nyert bizonyítást, hogy a megtámadott határozat negatív és kellően súlyos hatást gyakorolt a Francia Köztársaság valós és létező érdekeire, ez az érvelés valójában az eljáráshoz fűződő érdek fennállásának

problémájára, vagyis olyan kérdésre vonatkozik, amely nem keverendő össze a megtámadható aktus fogalmával, és amely – mint azt a fenti 37. pont felidézte – a tagállamok által benyújtott megsemmisítés iránti keresetek keretében nem vizsgálható.

42 Harmadszor, a Bizottság által hivatkozott ítélkezési gyakorlat a jelen ügyben nem releváns.

43 Mindenekelőtt a Bíróság C-147/96. sz., Hollandia kontra Bizottság ügyben 2000. június 22-én hozott ítéletével (EBHT 2000., I-4723. o.) kapcsolatban elegendő megállapítani, hogy a kereset elfogadhatatlanná nyilvánításának az volt az oka, hogy a vitatott levél csak előkészítő jellegű volt, következésképpen pedig nem volt alkalmas joghatások kiváltására, és nem is irányult ilyen joghatásokra. A Bíróság ebből azt a következtetést vonta le, hogy az említett levél nem minősült olyan végleges határozatnak, amely megsemmisítés iránti kereset tárgya lehetne (lásd a jelen ítélet 35. pontját).

44 Továbbá, ami a fent hivatkozott Portugália kontra Bizottság ügyben hozott végzés szerinti megoldást illeti, az azon a körülményen alapult, hogy a felperes tagállam csak annyiban kérte a megtámadott határozatok megsemmisítését, amennyiben azok őt jelölték meg címzettként. Márpedig – hangsúlyozta a Bíróság – e megjelölésnek nyilvánvalóan nem volt semmilyen önálló joghatása. Meg kell állapítani, hogy ezzel összefüggésben a Bíróság fontosnak tartotta felidézni, hogy ahhoz, hogy a Bizottság valamely aktusa megsemmisítés iránti kereset tárgya lehessen, ezen aktusnak joghatások kiváltására kell irányulnia (a Bíróság 114/86. sz., Egyesült Királyság kontra Bizottság ügyben 1988. szeptember 27-én hozott ítéletének [EBHT 1988., 5289. o.] 12. pontja; a C-57/95. sz., Franciaország kontra Bizottság ügyben 1997. március 20-án hozott ítéletének [EBHT 1997., I-1627. o.] 7. pontja, valamint a C-443/97. sz., Spanyolország kontra Bizottság ügyben 2000. április 6-án hozott ítéletének [EBHT 2000., I-2415. o.] 27. és 28. pontja), még ha e joghatásoknak a tagállam ilyen keresetindítási szándéka esetén nem is „konkrétan e tagállammal szemben” kell megnyilvánulniuk (az ítélet 24. pontja).

45 A Bíróság C-242/00. sz., Németország kontra Bizottság ügyben 2002. június 18-án hozott ítélete (EBHT 2002., I-5603. o.) arra a különleges helyzetre vonatkozik, amelyben mind a megtámadott határozat tartalma, mind pedig az e határozat elfogadásának hátterét képező összefüggések arra utaltak, hogy e határozatnak sem célja, sem pedig joghatása nem volt az érintett tagállam kérelmének hallgatólagos elutasítása (lásd az ítélet 45. pontját). Következésképpen ez az ítélkezési gyakorlat semmilyen módon nem támasztja alá a Bizottság által képviselt álláspontot.

46 Ugyanez a helyzet a Törvényszék T-212/00. sz., Nuove Industrie Molisane kontra Bizottság ügyben 2002. január 30-án hozott ítéletével (EBHT 2002., II-347. o.) kapcsolatban, amely az eljáráshoz fűződő érdek hiánya folytán elutasította a bejelentett támogatás kedvezményezett vállalkozása – vagyis egy magánjogi jogalany, nem pedig egy tagállam – által indított keresetet, azzal az indokkal, hogy e támogatást a közös piaccal összeegyeztethetőnek ítélték, egyébként pedig ezen összeegyeztethetőség mérlegelése semmilyen módon nem érintette az említett vállalkozás érdekeit.

47 E megfontolások érvényesek a Törvényszék T-94/08. sz., Centre de coordination Carrefour kontra Bizottság ügyben 2010. március 18-án hozott ítéletére (EBHT 2010., II-1015. o.), valamint a T-189/08. sz. ügyben 2010. március 18-án hozott ítéletére (EBHT 2010., II-1039. o.) is, amely ítéletek az eljáráshoz fűződő érdek hiánya folytán elfogadhatatlannak nyilvánítják a természetes, illetve jogi személyek által indított kereseteket.

48 E megfontolások összességére tekintettel, továbbá anélkül, hogy szükséges lenne állást foglalni abban a kérdésben, hogy a Francia Köztársaság által a jelen keresettel elérni kívánt cél olyan határozat megsemmisítésére irányul-e, amely a többi IKKI jogállásának vizsgálata szempontjából precedensnek minősül, a jelen keresetet elfogadhatónak kell nyilvánítani.

Az ügy érdeméről

49 Keresetének alátámasztása érdekében a Francia Köztársaság három jogalapra hivatkozik. Az első jogalap téves jogalkalmazáson alapul, amennyiben a Bizottság az állami támogatás fennállását nem bizonyította a jogilag megkövetelt módon. Második jogalapjában a Francia Köztársaság azt állítja, hogy a Bizottság jogi és ténybeli hibákat követett el annak megállapításával, hogy a La Poste az IKKI-jogállásánál fogva az állam részéről hallgatólagos és korlátlan kezességvállalásban részesült a tartozásai után. A harmadik jogalap azon alapul, hogy nem állt fenn az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett előny.

Előzetes megfontolások

50 Az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy „[h]a a Szerződések másként nem rendelkeznek, a belső piaccal összeegyeztethetetlen a tagállamok által vagy állami forrásból bármilyen formában nyújtott olyan támogatás, amely bizonyos vállalkozásoknak vagy bizonyos áruk termelésének előnyben részesítése által torzítja a versenyt, vagy azzal fenyeget, amennyiben ez érinti a tagállamok közötti kereskedelmet”.

51 A 2008. évi közlemény 1.2. pontja második bekezdésének negyedik francia bekezdése szerint „[a] Bizottság kezességvállalás formájában nyújtott támogatásnak tekinti az olyan vállalkozások által szerzett kedvezőbb finanszírozási feltételeket […], amelyek jogi formája kizárja a csőd vagy egyéb fizetésképtelenségi eljárás lehetőségét […]”.

52 Az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett támogatásnak minősítéshez az e rendelkezés szerinti minden feltételnek teljesülnie kell. Először is állami, vagy állami forrásból történő beavatkozásnak kell történnie. Másodszor ennek a beavatkozásnak alkalmasnak kell lennie arra, hogy érintse a tagállamok közötti kereskedelmet. Harmadszor előnyhöz kell juttatnia a kedvezményezettet azáltal, hogy bizonyos vállalkozásokat vagy bizonyos áruk termelését előnyben részesíti. Negyedrészt torzítania kell a versenyt, vagy azzal kell fenyegetnie (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-280/00. sz., Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg ügyben 2003. július 24-én hozott ítéletének [EBHT 2003., I-7747. o.] 74. és 75. pontját, valamint a Törvényszék T-34/02. sz., Le Levant 001 és társai kontra Bizottság ügyben 2006. február 22-én hozott ítéletének [EBHT 2006., II-267. o.] 110. pontját).

53 Először is úgy tűnik, hogy a jelen kereset alátámasztása érdekében felhozott jogalapok lényegében annak bizonyítására irányulnak, hogy a Bizottság tévesen állapította meg a La Poste javát szolgáló olyan előny fennállását, amely hallgatólagos jellegű, és korlátlan állami kezességvállalásból ered, és amelynek a fennállását is kétségbe vonják. E jogalapok lényegében az előny fennállásának meghatározásához kapcsolódnak.

54 Jóllehet a Francia Köztársaság a válasz szakaszában az állami források átruházásának fennállásával kapcsolatos feltételt is kétségbe vonta, meg kell állapítani, hogy ez az érvelés nem minősül az eljárást indító keresetlevélben korábban közvetetten vagy hallgatólagosan megfogalmazott jogalap kiegészítéséből álló, ahhoz szorosan kapcsolódó jogalapnak. Ez az érvelés ugyanis az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének másik alkalmazási feltételéhez kapcsolódik (lásd ebben az értelemben a Törvényszék T-424/05. sz., Olaszország kontra Bizottság ügyben 2009. március 4-én hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 103–105. pontját).

55 Következésképpen az állami források átruházásával kapcsolatos feltétel megsértésére alapított érvet elfogadhatatlannak kell nyilvánítani az eljárási szabályzat 44. cikke 1. §-ának c) pontjában, valamint 48. cikkének 2. §-ában foglalt, együttesen értelmezett rendelkezések alapján, amelyekből kitűnik, hogy a keresetlevélnek tartalmaznia kell többek között a felhozott jogalapok rövid ismertetését, valamint hogy az eljárás további részében semmilyen új jogalapot nem lehet felhozni, kivéve ha az olyan jogi

vagy ténybeli helyzetből származik, amely az eljárás során merült fel (lásd a Törvényszék T-252/97. sz., Dürbeck kontra Bizottság ügyben 2000. szeptember 19-én hozott ítéletének [EBHT 2000., II-3031. o.] 39. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

56 A jelen esetben nem bizonyított, de még csak nem is állítják, hogy az állami források átruházásának hiányára alapított jogalap olyan jogi és ténybeli helyzetből származna, amely az eljárás során merült fel. Még ha fel is tételezzük, hogy el kellene fogadni, hogy e jogalap késedelmes előterjesztése azzal magyarázható, hogy a Törvényszék a kereset benyújtása után hirdette ki a T-425/04., T-444/04., T-450/04. és T-456/04. sz., Franciaország és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2010. május 21-én hozott ítéletét (EBHT 2010., II-2099. o.), amelyre a Bizottság a válaszban hivatkozik, ezt az ítéletet nem lehet olyan új körülménynek minősíteni, amely igazolhatná az említett érv késedelmes előterjesztését. Az uniós bíróság olyan ítélete ugyanis, amely csak megerősíti a felperes számára a keresetének előterjesztésekor főszabály szerint már ismert jogi feltételt, nem tekinthető olyan új körülménynek, amely lehetővé tenné új jogalap felhozatalát (lásd ebben az értelemben a Bíróság 11/81. sz., Dürbeck kontra Bizottság ügyben 1982. április 1-jén hozott ítéletének [EBHT 1982., 1251. o.] 17. pontját, valamint a Törvényszék T-521/93. sz., Atlanta és társai kontra az Európai Unió Tanácsa és az Európai Közösségek Bizottsága ügyben 1996. december 11-én hozott ítéletének [EBHT 1996., II-1707. o.] 39. pontját).

57 A Francia Köztársaság a tárgyaláson ezzel kapcsolatban feltett kérdésre válaszolva elismerte, hogy az érvelése csak az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett előny fennállásával kapcsolatos feltételre vonatkozott, amint az a tárgyalásról készült jegyzőkönyvben rögzítésre került.

58 Másodszor, a bírósági felülvizsgálat terjedelmével és jellegével kapcsolatban mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy az állami támogatás fogalma, amint azt a Szerződés meghatározza, jogi természetű, és azt objektív körülmények alapján kell értelmezni. Emiatt az uniós bíróságnak főszabály szerint – mind az előtte folyamatban lévő jogvita konkrét tényeinek, mind a Bizottság által előterjesztett értékelés szakmai vagy összetett jellegének figyelembevételével – teljes felülvizsgálatot kell gyakorolnia azon kérdés vonatkozásában, hogy valamely intézkedés az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének hatálya alá tartozik-e (lásd ebben az értelemben a C-83/98. P. sz., Franciaország kontra Ladbroke Racing és Bizottság ügyben 2000. május 16-án hozott ítélet [EBHT 2000., I-3271. o.] 25. pontját, valamint a C-487/06. P. sz., British Aggregates kontra Bizottság ügyben 2008. december 22-én hozott ítélet [EBHT 2008., I-10515. o.] 111. pontját).

59 Továbbá meg kell jegyezni, hogy a Bizottság állami támogatások tárgyában hozott határozatának jogszerűségét azon információk alapján kell megítélni, amelyek a határozat meghozatalának időpontjában a Bizottság rendelkezésére állhattak (a Bíróság 234/84. sz., Belgium kontra Bizottság ügyben 1986. július 10-én hozott ítéletének [EBHT 1986., 2263. o.] 16. pontja és a C-276/02. sz., Spanyolország kontra Bizottság ügyben 2004. szeptember 14-én hozott ítéletének [EBHT 2004., I-8091. o.] 31. pontja). Ebből különösen az következik, hogy mivel az állami támogatás fogalma olyan objektív helyzetre vonatkozik, amelyet a bizottsági határozat meghozatalának időpontjában értékelnek, az ebben az időpontban elvégzett értékeléseket kell figyelembe venni a bírósági felülvizsgálat során (a Bíróság C-341/06. P. és C-342/06. P. sz., Chronopost és La Poste kontra UFEX és társai egyesített ügyekben 2008. július 1-jén hozott ítéletének [EBHT 2008., I-4777. o.] 144. pontja).

60 A Törvényszék célszerűnek ítéli, hogy a kereset vizsgálatát a második jogalap elemzésével kezdje.

A La Poste javát szolgáló korlátlan kezességvállalás fennállásával kapcsolatban elkövetett ténybeli és jogi hibákra alapított második jogalapról

61 Második jogalapjában a Francia Köztársaság azt állítja, hogy a Bizottság ténybeli és jogi hibákat követett el azon kérdés vizsgálata során, hogy az állam részéről korlátlan és hallgatólagos kezességvállalás állt-e fenn a La Poste javára. E jogalap négy részből áll, amelyek azon alapulnak, hogy a Bizottság számos hibát követett el a következők során:

– amennyiben megállapította, hogy a francia jog elismeri az IKKI-k jogállásából eredő hallgatólagos állami kezességvállalás elvét;

– az abból levonandó következmények meghatározása során, hogy az IKKI-kkel szemben nem folytathatók le az általános szabályok szerinti bírósági szanálási és felszámolási eljárások;

– amennyiben az állami felelősség érvényesítésének feltételeit a La Poste tartozásaira vonatkozó automatikus és korlátlan kezességvállalási mechanizmussal azonosította;

– a szétválással megszűnő IKKI közszolgáltatási kötelezettségeinek esetleges átszállásából eredő következmények meghatározása során.

A Bizottság által annak megállapításával elkövetett hibára alapított első részről, hogy a francia jog elismeri az IKKI-k jogállásából eredő hallgatólagos állami kezességvállalást

62 A Francia Köztársaság azt állítja, hogy a Bizottság hibát követett el annak megállapításával, hogy a francia jog elismeri az IKKI-knek nyújtott hallgatólagos és korlátlan állami kezességvállalást.

63 Állításainak alátámasztása érdekében a Francia Köztársaság lényegében előadja, hogy először is, az Államtanács ítélkezési gyakorlata az ilyen kezességvállalásnak még az elvét is kizárja; másodszor, hogy az Államtanács 1995. évi éves jelentése kivonatának, amelyre a Bizottság hivatkozott, nincs általános és kötelező hatálya, figyelembe véve többek között az Államtanács 2005. szeptember 8-i véleményét; harmadszor, hogy az állami költségvetéssel kapcsolatos francia jogszabályok elvi szinten kizárják a „hallgatólagos kezességvállalás” bármilyen fogalmát, negyedszer pedig, hogy nincsenek olyan intézkedések, amelyek az IKKI-k hitelezőinek jogait védhetnék arra az esetre, ha az IKKI-k jogállása megváltozna.

64 A jelen esetben a korlátlan állami kezességvállalás fennállásának eldöntéséhez a francia jogszabályok által arra az esetre előírt mechanizmusok pontos és alapos vizsgálata szükséges, ha a La Poste-hoz hasonló IKKI nem tenne eleget a hitelezőivel szemben fennálló fizetési kötelezettségeinek.

65 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állami támogatásokkal kapcsolatos peres eljárások során a tényállás megállapítása és a bizonyítás a Törvényszék teljes körű mérlegelési jogkörébe tartozik. Ezenkívül ebben az összefüggésben az a kérdés, hogy egy nemzeti jogszabály a jelen ügyben alkalmazható-e, vagy sem, és ha igen, akkor milyen mértékben, a bíróság ténymegállapításához tartozik, és a bizonyításfelvételre, valamint a bizonyítási teher megoszlására vonatkozó szabályoknak van alávetve.

66 Továbbá meg kell állapítani, hogy – ellentétben azzal, amit a Francia Köztársaság által kifejtett érvelés feltételezni enged – nem helytálló, hogy a Bizottság lényegében az Államtanács jelentésének kivonatára támaszkodott volna, amikor arra következtetett, hogy a francia jog elismeri a hallgatólagos állami kezességvállalás elvét. A megtámadott határozatból világosan kitűnik, hogy a Bizottság a La Poste javát szolgáló állami kezességvállalás fennállásának bizonyítása érdekében megvizsgálta többek között azt a kérdést, hogy a francia jog kizárja-e az ilyen kezességvállalást, mint azt a francia hatóságok állítják (lásd a megtámadott határozat (120)–(136) preambulumbekezdését). A Bizottság arra a következtetésre

jutott, hogy a jogszabályok szövege és az ítélkezési gyakorlat nem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy a francia jog kizárná, hogy az állam kezesként járhasson el az IKKI-k azon kötelezettségei tekintetében, amelyeket harmadik személyekkel szemben vállaltak.

67 E következtetés nem vonható kétségbe.

68 Először is, azon kérdést illetően, hogy az Államtanács ítélkezési gyakorlata kizárja-e a közintézmények javát szolgáló állami kezességvállalásnak még az elvét is, a felek beadványaiból kitűnik, hogy lényegében egymással ellentétesen foglalnak állást azzal kapcsolatban, hogy miként kell értelmezni az Államtanács (teljes ülés) Sociétés de l'Hôtel d'Albe ügyben 1938. április 1-jén hozott ítéletéből (*Az Államtanács Határozatainak Tára*, 341. o.) eredő ítélkezési gyakorlatot.

69 A fenti ítélet szövegéből kitűnik, hogy az Államtanács nem adott helyt az egyik IKKI hitelezője által közvetlenül az állami szervekhez benyújtott követelésnek, megállapítva, hogy az állam nem köteles az e közintézmény által vállalt tartozásokért helytállni. Márpedig, mint azt a Bizottság a megtámadott határozat (123) preambulumbekezdésében helyesen megjegyezte, az ezen ítélet alapját képező ügyben vizsgált tényállás jelentősen eltér az IKKI fizetésképtelenné válásának helyzetétől, amely egyedüliként releváns annak vizsgálata szempontjából, hogy az állami kezességvállalás érvényesíthető-e. Az, hogy ezen ítélet értelmében a francia jog szerinti közintézmények jogi személyiséggel és pénzügyi önállósággal rendelkeznek, nem jelenti szükségképpen azt, hogy az állam végső lehetőségként ne vállalhatna kezességet e közintézmények tartozásaiért. Ezért a Bizottság nem követett el mérlegelési hibát, amikor megállapította, hogy az ítélkezési gyakorlatból nem vezethető le, hogy az IKKI-k javát szolgáló állami kezességvállalásnak még az elve is kizárt.

70 Másodszor, a Francia Köztársaság azt állítja, hogy a Bizottság tévesen indult ki az Államtanács 1995. évi éves jelentésének egyik kiemelt mondatából, miközben e jelentés hatályát és kötelező erejét fenntartásokkal kell kezelni.

71 Ennek az érvelésnek több okból nem lehet helyt adni. Mindenekelőtt, és mint azt a Bizottság is hangsúlyozta, a Bizottság által hivatkozott kivonatot (lásd a megtámadott határozat (139) preambulumbekezdését), amely maga is a francia állam által a Crédit Lyonnais szanálására tekintettel nyújtott pénzügyi támogatáshoz eszközként szolgáló közintézmény létrehozatala alkalmával, 1995-ben megszövegezett feljegyzésből származik, félreérthetetlen módon fogalmazták meg. E kivonatból ugyanis kitűnik, hogy az Államtanács világosan megállapította, hogy „az említett intézménynek nyújtott állami garancia – kifejezett jogalkotási rendelkezés hiányában – a szervezet közintézményi jellegéből fakad". Ezenkívül az említett jelentésből kiemelt szövegrész csak egyikét képezi azoknak a konkrét körülményeknek, amelyeket a Bizottság az állami kezességvállalás fennállásának bizonyítása érdekében felhozott. Különösen a megtámadott határozat (146) és (147) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a Bizottság az álláspontjának alátámasztása érdekében a francia gazdasági, pénzügy- és ipari miniszter 2003. július 22-i, „[A]z állam által nyújtott implicit vagy explicit garanciára vonatkozó eszközök összesítése" tárgyában keletkezett feljegyzésére, valamint az ahhoz mellékelt dokumentumokra hivatkozott. A Francia Köztársaság által képviselt értelmezéssel ellentétben úgy tűnik, hogy e feljegyzés nem kizárólag arra az esetre vonatkozik, amikor a francia állam felelőssége részvényesi minőségében érvényesíthető többek között a veszteségek kiegyenlítésére irányuló kereset alapján, mivel e feljegyzés a magyarázó megjegyzésében kifejezetten utal a közintézmények létrehozatalára is. Végül az Államtanács 2005. szeptember 8-i véleménye sem érvényteleníthette a Bizottság által levont következtetést. Mint azt a Francia Köztársaság is részben elismerte, a Commission de contrôle des assurances, des mutuelles et des institutions de prévoyance (Biztosítótársaságok, kölcsönös biztosítópénztárak és önsegélyező intézmények ellenőrző bizottsága, CCAMIP) létrehozatala kapcsán összeállított e vélemény, jóllehet felidézi azt az elvet, melynek értelmében a közjog szerinti minden jogi személynek viselnie kell a felelősségének megállapítása iránt vele szemben indítható keresetek következményeit, nem zárja ki eleve, hogy létezhet a közintézmény fizetésképtelensége esetén érvényesíthető állami kezességvállalás.

72 Harmadszor, a Francia Köztársaság azt állítja, hogy a költségvetési tárgyú törvényekre vonatkozó, 2001. augusztus 1-jei alkotmányos törvény (KTAT) hatálybalépése óta az állam a költségvetési törvény felhatalmazása nélkül már nem vállalhat kezességet valamely harmadik személy tartozásaiért, illetve azokat nem vállalhatja át.

73 Ez az álláspont nem fogadható el. A Conseil constitutionnel (Alkotmánytanács) 2001-448. DC. sz. ügyben 2001. július 25-én hozott határozatából (*Az Alkotmánytanács Határozatainak Tára*, 99. o.) ugyanis kitűnik, hogy a KTAT 61. cikkének „az a célja, hogy biztosítsa a Parlament tájékoztatását az állam által vállalt kezességekről, nem pedig az, hogy érvénytelenné tegye a múltban vállalt azon kezességeket, amelyeket az előírt határidőn belül nem lehetett engedélyezni”. Az Alkotmánytanács e határozatával érintett kezességvállalások jellegével kapcsolatos pontosítás hiányában semmi nem enged arra következtetni, hogy a KTAT hatálybalépése (vagyis 2005. január 1-je) előtt már fennálló tartozásokra vonatkozó hallgatólagos kezességvállalások is érvénytelenek lennének. Ezzel összefüggésben a Bizottság nem követett el mérlegelési hibát, amikor a megtámadott határozat (126) preambulumbekezdésében azt állapította meg, hogy annak eldöntése érdekében, hogy az állam által a La Poste javára nyújtott hallgatólagos kezességvállalást a KTAT érvénytelenné tette-e, vagy sem, azt az időpontot kell alapul venni, amelytől kezdve a La Poste e kezességvállalásban részesül, nem pedig a La Poste által vállalt tartozások keletkezésének időpontjait.

74 Jóllehet – mint azt a Francia Köztársaság hangsúlyozta – a francia hatóságok által kirendelt szakértő kétségeit fejezte ki azzal kapcsolatban, hogy azok az indokok, amelyek alapján az Alkotmánytanács mellőzte a KTAT által nem engedélyezett kezességvállalások érvénytelenségének megállapítását, vajon mind a hallgatólagos, mind pedig a kifejezett követelésekre érvényesek-e, ennek az értelmezésnek az Alkotmánytanács határozata szövegében nincs semmilyen szilárd alapja. Mindent egybevetve, a Bizottság helyesen jegyezte meg a megtámadott határozat (131) preambulumbekezdésében, hogy őt nem köti a szóban forgó kezességvállalási intézkedés francia jog szerinti minősítése, de még csak az sem, hogy a KTAT hatálya alá tartozó kezességvállalásról van szó.

75 Negyedszer, nem sokkal meggyőzőbb az arra alapított érv sem, hogy a kezességvállalás bármilyen formájának hiányát erősíti meg az, hogy nincsenek olyan intézkedések, amelyek az IKKI-k hitelezőinek jogait védenék arra az esetre, ha az IKKI-k jogállása megváltozna, mint ahogy ez volt a helyzet a France Télécom, a Gaz de France, az Électricité de France és az Aéroports de Paris részvénytársasággá történő átalakulása során.

76 Az, hogy a francia állam úgy döntött, hogy bizonyos esetekben kifejezett kezességet vállal, nem bizonyítja, hogy a jelen esetben a hallgatólagos kezességvállalás ki lenne zárva. E következtetést továbbá nem cáfolhatja meg az a körülmény, hogy – mint ez az Alkotmánytanács több határozatából kitűnik – a követelések érvényesítéséhez való jog a francia jogban ugyanolyan alkotmányos védelemben részesül, mint a tulajdonhoz való jog. Végeredményben az Alkotmánytanácsnak a Francia Köztársaság által hivatkozott ítélkezési gyakorlata nem része azoknak az adatoknak, amelyeket a Bizottság elé terjesztettek, és amelyek ennek következtében a megtámadott határozat meghozatalának időpontjában a Bizottság rendelkezésére állhattak. Ebből következik, hogy a fenti 59. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlattal összhangban az Alkotmánytanácsnak a követelések érvényesítéséhez való jog védelmére vonatkozó ítélkezési gyakorlata nem része azoknak az adatoknak, amelyek alapján a megtámadott határozat jogszerűségét mérlegelni kell.

77 Ami Francia Köztársaság azon utalásait illeti, amelyeket a válaszban a közintézményekről szóló, az Államtanács teljes ülése által 2009. október 15-én elfogadott tanulmányi jelentésre – amelynek értelmében „az állam által a közintézmények számára biztosított kezességvállalásnak maga a fennállása is nagyon vitatott” –, valamint az említett jelentést követően, 2010. június 28-án megjelent jogirodalmi cikkre vonatkozóan fejtett ki, meg kell állapítani, hogy e publikációk – még ha fel is tételezzük, hogy azokra a jelen eljárás keretében lehet hivatkozni – nem tartalmaznak semmi olyan új adatot, amely közvetlenül releváns lenne az abban a kérdésben való állásfoglalás szempontjából, hogy a francia jog vajon elvi szinten kizárja-e az állam által az IKKI-k részére nyújtott hallgatólagos kezességvállalás

fennállását. E tanulmányi jelentésben ugyanis az Államtanács annak a lehetőségével kapcsolatos általános fejtegetésekre szorítkozott, hogy az uniós ítélkezési gyakorlat szerint „kizárólag jogszabályi körülményekből kiindulva" kimutatható-e állami támogatás fennállása. Amikor e jelentés szerzői abban a kérdésben foglaltak állást, hogy a versenyjog kétségbe vonja-e a közintézmények létezését, mindössze annyit jegyeztek meg, hogy „viszonylagossá kell tenni annak kockázatát, hogy az állam és a közintézményei közötti jogviszonyok rendszeresen az [EK] 87. cikk értelmében vett állami támogatásnak való minősítés alá essenek". Ami a 2010. június 28-án kelt jogirodalmi cikket illeti, az az említett jelentés közzétételét követően a közintézményi jogállású jogalannyá válással kapcsolatban indult vitára vonatkozik, többek között – de nem kizárólag – az állami támogatásokkal kapcsolatos joganyag szemszögéből. Márpedig közelebbről e szempontot illetően meg kell állapítani, hogy még csak meg sincs említve a Bizottság által a megtámadott határozatban levezetett okfejtés egyik alapvető sarokpontja, vagyis az a megállapítás, mely szerint a francia közjog értelmében vett közintézményi jogállású jogalanyokkal szemben nem folytathatók le az általános szabályok szerinti fizetésképtelenségi és csődeljárások.

78 A fenti megfontolások összességéből következik, hogy a Bizottság nem követett el hibát, amikor megállapította, hogy a francia hatóságok állításával ellentétben a francia jog nem zárja ki annak lehetőségét, hogy az állam hallgatólagosan kezességet vállaljon az IKKI-k tartozásaiért. Következésképpen a második jogalap első részét el kell utasítani.

Az arra alapított második részről, hogy a Bizottság ténybeli és jogi hibát követett el az abból levonandó következményekkel kapcsolatban, hogy a La Poste-tal szemben nem folytathatók le az általános szabályok szerinti bírósági szanálási és felszámolási eljárások

79 A Francia Köztársaság úgy véli, hogy a Bizottság által képviselt értelmezéssel ellentétben az, hogy a La Poste esetében nem alkalmazhatók az általános szabályok szerinti bírósági szanálási és felszámolási eljárások, vagyis a 85–98. sz. törvény, amely csupán „eljárási törvénynek" minősül, nem jelenti azt, hogy a La Poste nem mehet csődbe, sem pedig azt, hogy nem kerülhet a fizetések beszüntetésével járó helyzetbe. A Francia Köztársaság hangsúlyozza, hogy az IKKI-kkel szemben különleges eljárások alkalmazandók, amelyek ugyanakkor semmilyen módon nem garantálják a hitelezőknek, hogy a követeléseiket teljes egészében be fogják hajtani. Különösen, a 80-539. sz. törvény és a végrehajtása érdekében elfogadott jogszabályok – amelyek elsődleges célja az olyan helyzetek szabályozása volt, amelyekben a közjog szerinti jogi személyek fizetőképesek ugyan, viszont megtagadják bizonyos tartozások kiegyenlítését – a végrehajtási eljárások olyan rendszerét alakították ki, amely a vagyonkezelésért felelős hatóságnak hatáskört biztosít arra, hogy átvegye a közintézmény vezető tisztségviselőinek feladatait oly módon, hogy e közintézmény költségvetésében a „szükséges kereteket" – és nem az állami forrásokat – a potenciális hitelezők kielégítése érdekében felszabadítja. Ugyanakkor e törvény semmilyen módon nem teszi az állam – amelynek szerepe az eseti megbízott szerepével azonosítható – jogává, még kevésbé pedig kötelezettségévé, hogy a közintézmények esetleges hitelezői javára állami forrásokat szabadítson fel. Ezt az értelmezést megerősíti mind az Államtanács 2008. március 25-i 381-088. sz. véleménye, mind pedig a francia közigazgatási bíróságok ítélkezési gyakorlata. Végül nem támaszthatja alá a hallgatólagos kezességvállalási mechanizmus kialakítását a Bizottság által a megtámadott határozat (174)–(178) preambulumbekezdésében feltárt azon programok létezése sem, amelyek az államtól elkülönülő, közszolgáltatásokat kezelő szervezetek részére állami előlegek nyújtását teszik lehetővé.

80 Ezzel összefüggésben a Törvényszék megjegyzi, hogy a felek egybehangzóan azt állítják, hogy a 85-98. sz. törvény a közjog szerinti valamennyi jogi személyt, különösen pedig az IKKI-ket kizárta a hatálya alól. Ugyanis e törvény 2. cikkének – amelynek helyébe a kereskedelmi törvénykönyv L. 620-2. cikke lépett – a 2006. január 1-jén hatályos változata szerint „[a] bírósági szanálási és felszámolási eljárások alkalmazandók valamennyi kereskedőre, az iparosok névjegyzékében szereplő valamennyi személyre, valamennyi mezőgazdasági termelőre és a magánjog szerinti valamennyi jogi személyre". Az ennek megfelelő, a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában hatályos szabály

ugyanilyen értelemben akként rendelkezik, hogy „[a] csődeljárás alkalmazandó a kereskedelmi vagy kisipari tevékenységet gyakorló valamennyi személyre, valamennyi mezőgazdasági termelőre, az önálló szakmai tevékenységet – ideértve a törvényi vagy rendeleti szintű szervezeti szabályzat hatálya alá tartozó, illetve védett szakmai címmel jelölt szabad foglalkozásokat – gyakorló valamennyi egyéb természetes személyre, valamint a magánjog szerinti valamennyi jogi személyre". Továbbá a francia Semmítőszék ítélkezési gyakorlatából – amelyre a Francia Köztársaság a beadványaiban hivatkozott – kitűnik, hogy a jogszabályok szövegéből az következik, hogy „a nem magánszemélyek tulajdonában lévő vagyontárgyakat a rájuk vonatkozó alakszerűségeknek és különleges szabályoknak megfelelően kell kezelni és elidegeníteni; hogy ami a közjog szerinti jogi személyek tulajdonában lévő vagyontárgyakat illeti, még ha e jogi személyek ipari vagy kereskedelmi tevékenységet is gyakorolnak, az ilyen vagyontárgyak lefoglalás alóli mentessége kizárja a magánjog szerinti végrehajtási eljárások lefolytatását; hogy csak a közjog szerinti jogi személyt – akár ideiglenes intézkedés keretében – bizonyos pénzösszeg megfizetésére kötelező, jogerős bírósági határozatban jogosultként megnevezett hitelező alkalmazhatja a [80-539. sz.] törvényben foglalt különleges szabályokat" (lásd a Semmítőszék [polgári ügyekben eljáró első tanács] Bureau de recherches géologiques et minières (BRGM) kontra Sté Llyod continental ügyben 1987. december 21-én hozott ítéletét, *A Semmítőszék ítéleteinek közlönye* I., 348. szám, 249. o.).

81 A felek ezzel szemben egymással ellentétes álláspontot képviselnek a La Poste javát szolgáló állami kezességvállalás fennállásának eldöntése érdekében abból levonandó következményekkel kapcsolatban, hogy az IKKI-kkel szemben nem folytathatók le az általános szabályok szerinti szanálási és felszámolási eljárások.

82 Mindjárt az elején meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat szerint (lásd a (118) és (119) preambulumbekezdést) a Bizottság úgy ítélte meg, hogy az egyéni tartozások megfizetésére vonatkozó kezességvállalás fennállásának eldöntése érdekében a jogszabályok és a nemzeti ítélkezési gyakorlat vizsgálata (lásd fent a második jogalap első részét) után azt kell elemezni, hogy abban az esetben, ha a La Poste-nak pénzügyi nehézségei merülnének fel, a La Poste hitelezője által a követelésének behajtása érdekében indított eljárás összehasonlítható lenne-e a kereskedelmi jog hatálya alá tartozó vállalkozások hitelezői által indított eljárásokkal. A Francia Köztársaság érveléséből levezethető feltételezéssel ellentétben a Bizottság eljárása nem annak megállapítására irányult, hogy az IKKI-k nem juthatnak csődbe, mivel nem vonatkoznak rájuk az általános szabályok szerinti szanálási és felszámolási eljárások.

83 A jelen esetben a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy az IKKI-k hitelezői a magánhitelezőknél kedvezőbb helyzetben vannak, mivel – ellentétben azzal, ami az általános szabályok szerinti szanálási és felszámolási eljárások lefolytatása esetén történik – a közintézmény hitelezője nem vállalja azt a kockázatot, hogy a követelése a bírósági felszámolási eljárás megindítása folytán megszűnik (lásd a megtámadott határozat (150) preambulumbekezdését).

84 E következtetést helyben kell hagyni. Ugyanis, mint azt a Francia Köztársaság a keresetlevélben elismerte, a 80-539. sz. törvény az általános szabályok szerinti szanálási és felszámolási eljárásoktól eltérő mechanizmusról rendelkezik. E törvény és a végrehajtása érdekében elfogadott jogszabályok a követelések behajtására irányuló olyan eljárásról rendelkeznek, amelynek a megindítása az általános szabályok szerinti felszámolási eljárással ellentétben nem a követelések megszüntetéséhez, hanem legfeljebb azok megfizetésének elhalasztásához vezet. Ennélfogva a közintézmények hitelezői szükségképpen kedvezőbb helyzetben vannak, mint a 85-98. sz. törvény hatálya alá tartozó személyek hitelezői, akiknek követelése megszűnhet, amennyiben az adós személy vagy jogalany vagyona nem fedezi valamennyi követelés kielégítését.

85 Mint az a 80-539. sz. törvény értelmében az IKKI-kkel szemben lefolytatható eljárások ismertetéséből (lásd többek között a megtámadott határozat (23)–(28) preambulumbekezdését) kitűnik, amennyiben az IKKI vagyona nem fedezi valamennyi követelés kielégítését, vagy el lehet halasztani a követelések

megfizetését, vagy pedig a hatáskörrel rendelkező, vagyonkezelésért felelős hatóság forrásokat szabadít fel a követelések kielégítése érdekében. Ebből következik, hogy a közintézmények hitelezői a magánszemélyek hitelezőinél szükségképpen kedvezőbb helyzetben vannak.

86 Továbbá, jóllehet – mint azt a Francia Köztársaság megjegyezte, amit a Bizottság végeredményben nem vont kétségbe (lásd többek között a megtámadott határozat (160) preambulumbekezdését) – a 80-539. sz. törvény nem írja elő kifejezetten, hogy az állam köteles lenne a bírósági határozatok végrehajtása érdekében e törvény 1-II. cikke alapján állami forrásokat felszabadítani, a Bizottság nem követett el hibát, amikor megállapította, hogy ha egyszer kimerülnének az fizetéssel elmaradó közintézmény saját forrásai, az állami forrásokból minden valószínűség szerint kiegyenlítenék az adós közintézmény tartozásait.

87 Ezzel összefüggésben a Bizottság nem követett el mérlegelési hibát, amikor a megtámadott határozat (174)–(176) preambulumbekezdésében bizonyos pénzügyi feladatokra és programokra utalt annak érdekében, hogy nyilvánvalóvá tegye a fizetéseknek az IKKI-k általi beszüntetése esetén esetlegesen mozgósítható állami források létezését, következésképpen pedig az állam által az IKKI-k javára nyújtott hallgatólagos kezességvállalás ténylegességére utaló bizonyítékot.

88 Az eddigiekre tekintettel helyben kell hagyni a megtámadott határozat (179) és (180) preambulumbekezdésében annak bizonyítékaként megfogalmazott következtetéseket, hogy a 80-539. sz. törvény alkalmazásából eredő következményeket illetően az IKKI-k javát szolgáló korlátlan állami kezességvállalás létezett.

Az arra alapított harmadik részről, hogy a Bizottság hibát követett el, amikor a fizetéseknek az IKKI-k általi beszüntetése esetén az állami felelősség érvényesítésének lehetőségeit a tartozásokra vonatkozó automatikus és korlátlan kezességvállalási mechanizmussal azonosította

89 A második jogalap harmadik részében a Francia Köztársaság előadja, hogy – ellentétben a Bizottság állításával – a La Poste hitelezői a fizetéseknek a La Poste általi beszüntetése esetén nem érvényesíthetnék rendszeresen az állam felelősségét. A Francia Köztársaság különösen azt a következtetést vitatja, mely szerint az állam felelőssége automatikusan, önmagában a közintézmény olyan pénzügyi helyzeténél fogva érvényesíthető, amely nem teszi lehetővé számára a tartozásai megfizetését. A Francia Köztársaság álláspontja szerint az állami felelősség bevonása – amelynek az Államtanács ítélkezési gyakorlata értelmében szigorú feltételei vannak – nem azonosítható automatikus és korlátlan kezességvállalási mechanizmussal. Ezzel összefüggésben a Francia Köztársaság azt állítja, hogy az állami felelősség érvényesítése feltételezi egyrészt, hogy a hitelezőt ért kár rendkívüli és különleges, másrészt pedig, hogy közvetlen okozati összefüggés áll fenn az állam tevékenysége vagy tartózkodása és a keletkezett kár között.

90 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy az állami kezességvállalás fennállása csak olyan objektív tényezők alapján lenne megállapítható, amelyek arra engednének következtetni, hogy az állam jogilag köteles lenne visszafizetni a jelen ügyben érintetthez hasonló IKKI hitelezőinek járó összegeket (lásd ebben az értelemben a Törvényszék T-442/03. sz., SIC kontra Bizottság ügyben 2008. június 26-án hozott ítéletének [EBHT 2008., II-1161. o.] 126. pontját).

91 A jelen esetben a felek egyetértenek abban, hogy tagadhatatlanul eltérések állnak fenn egyrészt a kezességvállalási mechanizmus között, amely abban nyilvánul meg, hogy a kezes automatikusan és korlátozás nélkül az adós helyébe lép, amennyiben az adós képtelenné válna a pénzügyi kötelezettségei teljesítésére, másrészt pedig az olyan felelősségi rendszer között, amelynek a működésbe léptetésére szolgáló tény közvetlenül a felelős személynek tudható be, és amely feltételezi az egyes ügyek egyedi jellemzőinek figyelembevételét.

92 Ami a megtámadott határozatot illeti, a Bizottság okfejtése az Államtanács Société fermière de Campoloro és társai ügyben 2005. november 18-án hozott ítéletén (*Az Államtanács Határozatainak Tára*, 515. o.) alapul, amely a megtámadott határozat (124) preambulumbekezdése szerint alátámasztja, hogy a közintézmények tartozásainak visszafizettetésére irányuló eljárás lefolytatása során az állami felelősségvállalási rendszer tartalmazza egy kezességvállalási mechanizmus minden sajátosságát. Ezen ítélet elvi jelentőségű preambulumbekezdésének szövege a következő:

„Tekintettel arra, hogy ezekkel a rendelkezésekkel a jogalkotónak az volt a szándéka, hogy – abban az esetben, ha egy területi önkormányzat elmulasztotta egy jogerős bírósági határozat végrehajtásának biztosítását, és az erre vonatkozó felszólítást követően – felhatalmazást adjon az állam képviselőjének arra, hogy ezen önkormányzat szerveinek helyébe lépjen a szóban forgó bírósági határozat teljes körű végrehajtását lehetővé tévő források elkülönítése vagy előteremtése érdekében; tekintettel arra, hogy e célból a bíró felügyelete mellett jogosult arra, hogy – az önkormányzat helyzetére és az általános érdekű követelményekre való tekintettel – meghozza a szükséges intézkedéseket; tekintettel arra, hogy e számos intézkedés között szerepel az önkormányzat tulajdonát képező javak eladásának lehetősége, attól kezdődően, hogy azok nem elengedhetetlenek az önkormányzatra bízott közszolgáltatások megfelelő működéséhez; tekintettel arra, hogy amennyiben a prefektus tartózkodik a törvény által ráruházott előjogok érvényesítésétől vagy elmulasztja ezt, az önkormányzat hitelezője jogosult az állam ellen fellépni, a felügyeleti jogkör gyakorlása során elkövetett súlyos vétkesség esetén; tekintettel arra, hogy ezenkívül abban az esetben, ha az önkormányzat helyzetére – különösen eszközhiányára – való tekintettel vagy általános érdekű követelmények miatt a prefektus törvényesen utasíthatta el bizonyos intézkedések meghozatalát a bírósági határozat teljes körű végrehajtásának biztosítása érdekében, a területi önkormányzat hitelezője számára ebből származó kárért – ha az jellegét tekintve rendellenes és különleges – az állami hatóság felelősséget vállalhat [helyesen: „a […] kár – ha az jellegét tekintve rendkívüli és különleges – megalapozhatja az állami hatóság felelősségét].”

93 A Bizottság okfejtése az Államtanács által 1995-ben készített feljegyzésen (a megtámadott határozat (139) preambulumbekezdése), valamint az Emberi Jogok Európai Bírósága, 2006. szeptember 26-i Société de gestion du port de Campoloro és Société fermière de Campoloro kontra Franciaország ítéletén (57516/00. szám) (a megtámadott határozat (204) és azt követő preambulumbekezdései) is alapul.

94 Márpedig a Bizottság nem követett el hibát, amikor lényegében arra a következtetésre jutott, hogy ezen ítéletek és e feljegyzés alapján az állam felelőssége abban az esetben érvényesíthető, ha a 80-539. sz. törvény alkalmazásából eredő eszköz nem tenné lehetővé az IKKI-k – mint a jelen esetben a La Poste – hitelezői számára a követeléseik behajtását.

95 E következtetést a Francia Köztársaság által előterjesztett egyik érv sem cáfolhatja meg.

96 Először is, az Államtanács fenti 92. pontban felidézett ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy a felügyeleti jogkör gyakorlása során tanúsított súlyos vétkesség esetén a hitelezőnek joga van az állammal szemben fellépni, továbbá joga van az állami hatóság felelősségét is érvényesíteni, amennyiben az érintett közjog szerinti jogi személy helyzetére, így különösen az eszközhiányára tekintettel vagy általános érdekű követelmények folytán a hitelezőt rendkívüli és különleges kár érte amiatt, hogy a prefektus elmulasztotta megtenni a hitelező jogainak biztosítására alkalmas intézkedéseket.

97 Márpedig a franciaországi Campoloro kikötőjével kapcsolatos ügyben keletkezett jogvitának a fent hivatkozott Société de gestion du port de Campoloro és Société fermière de Campoloro kontra Franciaország ítélet szerinti kimenetele azon dőlt el, hogy a felperes által előterjesztett érvek ellenére az állam átvállalta azt a kötelezettséget, hogy biztosítsa a hitelezők követeléseinek kiegyenlítését, elfogadottá téve ezáltal azt az elgondolást, hogy végső eszközként az állam felelőssége érvényesíthető. Mint azt a megtámadott határozat (208) preambulumbekezdése megállapítja, az Emberi Jogok Európai

Bírósága a fent hivatkozott ítéletben úgy ítélte meg, hogy az állam feladata biztosítani a hitelezők követeléseinek kifizetését, mivel e hitelezők különleges túlzott terhet viseltek azon összegek folyósításának elmaradása miatt, amelyekben részesülniük kellett volna.

98 Másodszor, azon állítással kapcsolatban, mely szerint az állam felelősségének érvényesítéséhez közvetlen okozati összefüggést kell bizonyítani az állam magatartása és a hitelezőket ért kár között, elegendő megállapítani, hogy – mint azt a Francia Köztársaság elismerte – amennyiben a közszolgáltatási kötelezettséggel terhelt IKKI nem egyenlíti ki a tartozásait, és bírósági határozat kötelezi őt azok megfizetésére, az állam hivatalból köteles előteremteni a szükséges forrásokat. Amennyiben az állam nem hajlandó arra, hogy – megtéve az összes szükséges intézkedést, ideértve a vagyontárgyak értékesítését is – az IKKI-vel egyenlítesse ki a szóban forgó tartozást, olyan helyzetbe hozza magát, amely megalapozhatja a saját felelősségét. Márpedig, mint azt a Bizottság hangsúlyozta, kizártnak tűnik, hogy az állam eljutna odáig, hogy a La Poste valamennyi vagyontárgyát értékesítse. A közszolgáltatás folyamatossága követelményének megfelelően – amely követelmény a francia jogban alkotmányos alapelvnek minősül, és amely a 80-539. sz. törvény alkalmazása során kötelező az állami hatóságokra – a közszolgáltatási kötelezettség IKKI általi teljesítéséhez szükséges vagyontárgyak nem ruházhatók át.

99 Harmadszor, a Francia Köztársaság azt állítja, hogy a Bizottság tévedett, amikor a következőkre hivatkozott: egyrészt az Emberi Jogok Európai Bírósága által a bírósági határozatok végrehajtásának elmulasztásával – amely már önmagában a tulajdonhoz való jog megsértését eredményezte – kapcsolatban kialakított ítélkezési gyakorlatra, és különösen a fent hivatkozott Société de gestion du port de Campoloro és Société fermière de Campoloro kontra Franciaország ítéletre (lásd a megtámadott határozat (204)–(211) preambulumbekezdését), másrészt pedig a látszat elméletére, abban az értelemben, hogy az IKKI-k hitelezői megalapozottan bízhattak az állami kezességvállalás fennállásában. Meg kell állapítani, hogy ezen elmélet alkalmazásának bemutatása csak a teljesség kedvéért történt. Így a Bizottság a megtámadott határozat (227) preambulumbekezdésében megjegyezte, hogy „[a] látszat elméletének alkalmazása lehetővé teszi a bizonyítás megerősítését”. Következésképpen hatástalannak kell nyilvánítani az arra alapított érvet, hogy a látszat elmélete nem alkalmazható a jelen ügyben érintetthez hasonló esetre, amelyben a követelések létrejötte kérdéses. A téves indok ugyanis nem igazolja a jogi aktus megsemmisítését, amennyiben az csak mellékes indok, és elegendő más indok létezik az aktus megalapozására (lásd a Bíróság C-321/09. P. sz., Görögország kontra Bizottság ügyben 2011. április 7-én hozott ítéletének [az EBHT-ban még nem tették közzé] 61. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

A szétválással megszűnő IKKI kötelezettségeinek esetleges átszállásából eredő következmények meghatározása során a Bizottság által elkövetett hibára alapított negyedik részről

100 A Francia Köztársaság azt állítja, hogy a La Poste közszolgáltatási kötelezettségeihez kapcsolódó bizonyos követelések esetleges fennmaradása nincs összefüggésben az IKKI-jogállásával. Jóllehet elismeri, hogy a közszolgáltatás folyamatosságának elve a közintézmény megszűnése esetén magában foglalja e kötelezettség és az annak teljesítésére rendelt vagyontárgyak átszállását, úgy véli, hogy semmi nem akadályozza az IKKI megszűnését, amennyiben az általa gyakorolt közszolgáltatási tevékenységek ellátása továbbra is biztosított.

101 Meg kell állapítani, hogy a Francia Köztársaság azon érvelését, amely nem cáfolhatja azt a következtetést, mely szerint a Bizottság önmagában a jelen jogalap első három része keretében megfogalmazott állítások alapján helyesen következtethetett a korlátlan állami kezességvállalás fennállására, hatástalannak kell nyilvánítani (lásd a fenti 99. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

102 Mindazonáltal a Francia Köztársaság kifejezetten elismerte, hogy a közszolgáltatás folyamatosságának elve a közszolgáltatási tevékenységet gyakorló közintézmény (mint amilyen a jelen esetben a La Poste) megszűnése esetén magában foglalja e kötelezettség és az annak teljesítésére rendelt vagyontárgyak,

következésképpen pedig az e kötelezettséghez kapcsolódó jogok és kötelezettségek átszállását. Márpedig a közszolgáltatási tevékenységhez kapcsolódó jogok és kötelezettségek átszállása – főszabály szerint, továbbá mint ez a Bizottság által tett megállapításokból is kiderül – magában foglalja az e tevékenységet ellátni köteles intézmény jogainak és kötelezettségeinek ezzel együtt járó átszállását.

103 E megfontolások összességéből következik, hogy a második jogalapot el kell utasítani.

Az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett előny fogalmának megsértésére alapított harmadik jogalapról

104 A Francia Köztársaság által felhozott harmadik jogalap két részből áll.

Az arra alapított első részről, hogy a Bizottság tévesen állapította meg, hogy az állami kezességvállalás fennállása, ha azt bizonyítottnak is vesszük, a La Poste javát szolgáló előnyt keletkeztet

105 Az első rész keretében a Francia Köztársaság úgy véli, hogy ha bizonyítottnak is vesszük az IKKI-k javára szóló korlátlan állami kezességvállalás fennállását, az nem nyert bizonyítást, hogy e kezességvállalás a La Poste javát szolgáló előnyt keletkeztet. A Francia Köztársaság lényegében azt állítja, hogy a kezességvállalás, következésképpen pedig a La Poste javát szolgáló előny fennállásának megállapítása a hitelminősítő intézetek által lefolytatott elemzések alapján történt, ezek az intézetek pedig a Bizottság egyéb IKKI-kre vonatkozó állásfoglalásait, valamint a Bizottság által 2006. október 4-én a francia hatóságokhoz címzett ajánlást (lásd a fenti 10. pontot) adják közvetlenül tovább. Így a Bizottság teljes egészében körkörös érvelés útján állapította meg a La Poste javát szolgáló előny fennállását.

106 Meg kell állapítani, hogy a kezesség olyan feltételek melletti vállalása, amelyek nem felelnek meg a piaci feltételeknek, így például az ellenszolgáltatás nélkül nyújtott hallgatólagos kezességvállalás általában véve alkalmas arra, hogy előnyt biztosítson a kedvezményezett személynek abban az értelemben, hogy e kezességvállalás következtében javul a kedvezményezett pénzügyi helyzete azon terhek könnyítése révén, amelyek rendes körülmények között a költségvetésére hárulnak. A Francia Köztársaság a tárgyaláson feltett kérdésre válaszolva elismerte, hogy a 2008. évi közleménynek megfelelően elképzelhető, hogy ha valamely vállalkozás a jogállásánál fogva mentesül a csődeljárás vagy azzal egyenértékű eljárás alól, módjában áll kedvezőbb hitelfeltételekhez jutni, ezáltal pedig az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett előnyben részesülni.

107 Ezzel összefüggésben emlékeztetni kell arra, hogy mint az az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, a támogatás fogalma általánosabb, mint a szubvencióé, mivel nemcsak az olyan pozitív juttatásokat foglalja magában, mint maguk a szubvenciók, hanem azon állami beavatkozásokat is, amelyek különböző módon könnyítenek a vállalkozás költségvetésére általában nehezedő terheken, és amelyek ugyanolyan természetűek, és azonos hatásúak, de nem minősülnek a szó szoros értelmében vett szubvenciónak (lásd a Bíróság C-328/99. és C-399/00. sz., Olaszország és SIM 2 Multimedia kontra Bizottság egyesített ügyekben 2003. május 8-án hozott ítéletének [EBHT 2003., I-4035. o.] 35. pontját, valamint a C-393/04. és C-41/05. sz., Air Liquide Industries Belgium egyesített ügyekben 2006. június 15-én hozott ítéletének [EBHT 2006., I-5293. o.] 29. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Annak megállapítása érdekében, hogy valamely állami intézkedés állami támogatásnak minősül-e, az állandó ítélkezési gyakorlat szerint azt kell meghatározni, hogy a kedvezményezett vállalkozás részesül-e olyan gazdasági előnyökben, amelyeket szokásos piaci feltételek mellett nem kapott volna meg (lásd a Bíróság C-39/94. sz., SFEI és társai ügyben 1996. július 11-én hozott ítéletének [EBHT 1996., I-3547. o.] 60. pontját, valamint a fent hivatkozott Bizottság kontra Hollandia ügyben hozott ítéletének 87. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

108 Márpedig a korlátlan állami kezességvállalás többek között lehetővé teszi a kedvezményezettje számára, hogy kedvezőbb hitelfeltételekben részesüljön azokhoz képest, amelyeket akkor ért volna el, ha kizárólag az érdemei alapján ítélik meg, következésképpen pedig lehetővé teszi a kedvezményezett költségvetésére háruló terhek csökkentését.

109 Meg kell jegyezni, hogy a Bizottság kizárólag abból a szempontból hivatkozott a hitelminősítő intézetek, közelebbről pedig azok közül is a legfontosabbak állásfoglalásaira, hogy bizonyítsa: a La Poste kedvezőbb hitelfeltételekben, következésképpen pedig pénzügyi előnyben részesült. A Bizottság ezzel összefüggésben hangsúlyozza, hogy mivel a Fitch és a Standard & Poor's két fontos hitelminősítő intézet, és nem vitás, hogy a piac az adott vállalkozásnak nyújtandó hitel mérlegelése során figyelembe veszi az általuk adott minősítést, az ezen intézetek közül egyik, másik vagy mindkettő által adott azon minősítés, amely jobb, mint amelyet kezességvállalás hiányában adtak volna, olyan előnyt biztosíthat a La Poste-nak, amelyhez rendes piaci körülmények között nem jutott volna.

110 A Francia Köztársaság tehát téved, amikor azt állítja, hogy a Bizottság körkörös okfejtést vezetett le. Az elismert intézetek által alkalmazott hitelminősítési módszerekre hivatkozás csak annak megerősítésére szolgált, hogy az IKKI-k javát szolgáló állami kezességvállalás a kedvezőbb hitelfeltételek révén előnyt keletkeztethetett számukra (lásd többek között a megtámadott határozat (257) preambulumbekezdését), nem pedig annak bizonyítására, hogy ilyen kezességvállalás létezett.

111 Mindazonáltal az az állítás, mely szerint ezek az állásfoglalások csak a Bizottság bejelentéseit tükrözik, ténybelileg téves. A Francia Köztársaság különösen nem bizonyította, hogy az állami kezességvállalás hitelminősítő intézetek általi figyelembevételének hátterében a Franciaország részéről az EDF-nek és a villamosenergia- és gázipari szektornak nyújtott állami támogatásokról szóló, 2003. december 16-i 2005/145/EK bizottsági határozat (HL 2005. L 49., 9. o.) állt volna. Önmagában az a körülmény, hogy a hitelminősítő intézetektől származó, a Bizottság által hivatkozott dokumentumok e határozat után keletkeztek, nem elegendő annak bizonyításához, hogy az állami kezességvállalás ezen intézetek általi figyelembevételének hátterében szükségképpen az említett határozat elfogadása állt. Ezzel összefüggésben nem kifogásolható a Bizottsággal szemben, hogy inkább a megtámadott határozattal egyidejű dokumentumokra, mint az annak elfogadása időpontjánál jóval korábbi jelentésekre hivatkozott.

112 Következésképpen a harmadik jogalap első része nem megalapozott.

Az arra alapított második részről, hogy a Bizottság tévesen állapította meg, hogy az állítólagos állami kezességvállalás előnyt keletkeztethetett a La Poste számára a pénzügyi minősítésére gyakorolt kedvező hatás folytán

113 A második részben a Francia Köztársaság azt állítja, hogy a Bizottság tévesen állapította meg előny fennállását azon kedvező befolyás alapján, amelyet a kezességvállalás a [La Poste] minősítésére gyakorolhatott. Először is, a Francia Köztársaság hangsúlyozza, hogy a Bizottság figyelmen kívül hagyja, hogy a La Poste-nak odaítélt minősítés attól függ, hogy a hitelminősítő intézetek egészében hogyan fogják fel az állami támogatást, ez pedig feltételezi, hogy számos tényezőt figyelembe kell venni, vagyis nem csupán a kezességvállalás fennállását. Másodszor, a Francia Köztársaság megjegyzi, hogy a hitelminősítő intézetek – amelyek különösen érzékenyek arra, hogy a La Poste állami tulajdonban van – ilyen kezességvállalás hiányában is változatlan minősítést adtak volna e vállalkozásnak. A Bizottság ezen intézetekhez hasonlóan nem tesz világosan különbséget a között, ami a La Poste jogállásából ered, illetve ami a tőkéjének tulajdonviszonyaiból következik.

114 A Francia Köztársaság érvelésének nem lehet helyt adni.

115 Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy a Bizottság nem tagadja, hogy a pénzügyi minősítés a vállalkozásnak adott esetben nyújtható állami kezességvállaláson kívül figyelembe veszi az összes olyan körülményt, amely az államtól várt támogatást tanúsítja (lásd a megtámadott határozat (280) preambulumbekezdését).

116 Továbbá a Francia Köztársaság nem tudta megcáfolni a hitelminősítő intézetek által összeállított módszertani dokumentumok alapján tett azon megállapítást, mely szerint a hitelminősítő intézetek általában érzékenyek a minősített jogalanyok jogállására, vagyis a jelen esetben arra, hogy e jogalany az IKKI-jogállás előnyeiben részesült.

117 Az eddigiekre tekintettel a harmadik jogalapot el kell utasítani.

Az abban megnyilvánuló téves jogalkalmazásra alapított első jogalapról, hogy a Bizottság nem bizonyította a jogilag megkövetelt módon az állami támogatás fennállását

118 A Francia Köztársaság azt állítja, hogy a Bizottság sem a bizonyítási terhet, sem pedig a bizonyításnak az állami támogatásokkal kapcsolatos ügyekben vele szemben megkövetelt szintjét nem tartotta tiszteletben. Különösen, a Bizottság az ítélkezési gyakorlat által kialakított elveket figyelmen kívül hagyva számos negatív vélelemre, feltételezésre és elvont fejtegetésre alapította a vizsgálatát, következésképpen pedig elmulasztotta pozitívan bizonyítani a La Poste javát szolgáló támogatás fennállását. Ez a helyzet mind a francia állam által a La Poste javára nyújtott hallgatólagos kezességvállalás fennállásának bizonyítása (lásd a (129), (134), (136), (152), (154), (160), (161), (165), (169), (179), (195), (202) és (251) preambulumbekezdést), mind pedig az előny fennállásának vizsgálata keretében és pontosan a vitatott intézkedés hatásainak az ítélkezési gyakorlat által megkövetelt vizsgálata kapcsán. Ezzel összefüggésben ahhoz, hogy ezt az intézkedést állami támogatásnak, különösen pedig létező támogatásnak lehessen minősíteni, nem elég azt bizonyítani, hogy az intézkedés előnyt „biztosíthat". Végül a válaszban a Francia Köztársaság azt állítja, hogy a Bizottság elmulasztott bizonyítékkal szolgálni arra, hogy a La Poste-nak biztosított állítólagos előny állami források átruházásából származott.

119 Az ítélkezési gyakorlatból következik, hogy a Bizottság csupán az ellenkező következtetés levonását lehetővé tévő információk hiányára alapított negatív vélelemre támaszkodva, és olyan más elemek hiányában, amelyek alapján pozitívan megállapítható lenne ilyen előny fennállása, nem feltételezheti, hogy valamely vállalkozás állami támogatásnak minősülő előnyből részesült. E vonatkozásban a Bizottság köteles legalább arról meggyőződni, hogy a rendelkezésére álló információk, bár hiányosak és nem teljesek, elegendő alapot nyújtanak annak megállapításához, hogy valamely vállalkozás állami támogatásnak minősülő előnyben részesült (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-520/07. P. sz., Bizottság kontra MTU Friedrichshafen ügyben 2009. szeptember 17-én hozott ítéletének [EBHT 2009., I-8555. o.] 56. pontját).

120 Ezzel összefüggésben a Bizottság által bizonyítandó körülmények jellege nagymértékben a vizsgált állami intézkedés jellegének függvénye. Különösen, ami a hallgatólagos állami kezességvállalás fennállásának bizonyítását illeti, az ilyen kezességvállalás levezethető az egybehangzó, bizonyos mértékig hiteles és következetes, többek között a releváns nemzeti jogszabályi rendelkezések értelmezéséből adódó körülményekből, különösen pedig kikövetkeztethető a kedvezményezett vállalkozás jogállásából eredő joghatásokból. Ezzel összefüggésben annak bizonyítása érdekében, hogy az állam valamely különleges jogállással rendelkező vállalkozásnak olyan hallgatólagos pénzügyi kezességvállalást nyújtott, amelyről – fogalmából eredően – a nemzeti jogszabályok kifejezetten nem rendelkeznek, relevánsként figyelembe vehetők a feljegyzések és a magyarázó körlevelek.

121 A jelen esetben a második jogalap vizsgálata keretében kifejtett megfontolásokból kitűnik, hogy a Bizottság pozitívan megvizsgálta a La Poste javát szolgáló korlátlan állami kezességvállalás fennállását. A Bizottság figyelembe vett több olyan egybehangzó körülményt, amelyek megfelelő alapként

szolgálnak annak bizonyításához, hogy a La Poste IKKI-jogállásánál fogva hallgatólagos és korlátlan állami kezességvállalásban részesült. Ezen objektív bizonyítékok a következő objektív tényekből származnak: először is abból, hogy a La Poste-ra nem vonatkoztak a nehéz helyzetben lévő vállalkozások elleni fizetésképtelenségi és csődeljárások általános szabályai (a megtámadott határozat (117) preambulumbekezdése); másodszor abból, hogy a La Poste-ra vonatkozó 80-539. sz. törvény nem ugyanazokkal a joghatásokkal járt, mint az általános szabályok szerinti felszámolási eljárás, és az IKKI-k hitelezőit a magánszemélyek hitelezőinél jóval kedvezőbb helyzetbe hozta (a megtámadott határozat (148)–(180) preambulumbekezdése), harmadszor és kiegészítésképpen pedig abból, hogy „azon csekély valószínűségű feltevés mellett, hogy [a 80-539. sz.] törvény által megállapított eljárás nem tenné lehetővé a hitelező kifizetését” (a megtámadott határozat (184) preambulumbekezdése), a hitelező ezenkívül az állami felelősség érvényesítésével is kielégítést nyerhetett (a megtámadott határozat (185)–(222) preambulumbekezdése).

122 Az, hogy a Bizottság a francia hatóságok által a közigazgatási eljárás során előadott érvekre válaszul célszerűnek tartotta bizonyítani, hogy a francia jogban semmi nem zárta ki az IKKI-k javát szolgáló hallgatólagos állami kezességvállalás fennállását (lásd a megtámadott határozat (120)–(138) preambulumbekezdését), csak a kiindulópontját képezi annak az okfejtésnek, amelyet a Bizottság a megtámadott határozat (116)–(255) preambulumbekezdésében világosan levezetett. Nem állítható tehát, hogy a Bizottság e bizonyítás során csupán negatív vélelmekre és elvont fejtegetésekre támaszkodott volna. Mint azt a fenti 71. pont említi, a Bizottság kifejezetten hivatkozott az Államtanács 1995-ben keletkezett feljegyzésére (a megtámadott határozat (139) preambulumbekezdése), valamint a francia gazdasági, pénzügy- és ipari miniszter 2003. július 22-i feljegyzésére (a megtámadott határozat (146)–(147) preambulumbekezdése), amelyeket minden kétértelműségtől mentesen fogalmaztak meg.

123 Hasonlóképp, a Bizottság kellő adattal szolgált annak bizonyítása érdekében, hogy e kezességvállalás előnynek minősült. A vitatott intézkedés tényleges hatásainak bizonyítását illetően az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a Bizottság a már odaítélt támogatások esetében e bizonyítást nem köteles lefolytatni (lásd a Bíróság C-442/03. P. és C-471/03. P. sz., P & O European Ferries (Vizcaya) és Diputación Foral de Vizcaya kontra Bizottság egyesített ügyekben 2006. június 1-jén hozott ítéletének [EBHT 2006., I-4845. o.] 110. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Ezzel összefüggésben nem szükséges bármilyen megkülönböztetést tenni a létező támogatások és a jogellenes támogatások között.

124 Másfelől az állami kezességvállalás által biztosított előny tényleges hatását vélelmezni lehet. Az állami kezességvállalás segítségével a kölcsönt felvevő alacsonyabb kamatot kaphat, illetve kevesebb biztosítékot kínálhat. Így az ítélkezési gyakorlatból következik, hogy állami támogatásnak minősülhet még az olyan előny biztosítása is, amely az állam számára csak potenciális további teherrel jár (a Bíróság C-200/97. sz. Ecotrade-ügyben 1998. december 1-jén hozott ítéletének [EBHT 1998., I-7907. o.] 43. pontja, valamint a Törvényszék T-204/97. és T-270/97. sz., EPAC kontra Bizottság egyesített ügyekben 2000. június 13-án hozott ítéletének [EBHT 2000., II-2267. o.] 80. pontja). A leggyakrabban ez a helyzet a kezességvállalások esetében, amelyek általában kölcsönhöz vagy a kölcsönt felvevő által a kölcsönt nyújtóval szemben vállalt egyéb pénzügyi kötelezettséghez kapcsolódnak.

125 Ezért az első jogalapot is mint megalapozatlant el kell utasítani.

126 E megfontolások összességéből következik, hogy a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

127 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a értelmében a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a Francia Köztársaság pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően őt kell kötelezni a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (hatodik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Törvényszék a Francia Köztársaságot kötelezi a költségek viselésére.

Kanninen Wahl Soldevila Fragoso

Kihirdetve Luxembourgban, a 2012. szeptember 20-i nyilvános ülésen.

Aláírások